

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **N. T. H.**, zastoupený JUDr. et Mgr. Štěpánkou Mikovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. června 2016, č. j. OAM-739/ZA-ZA02-LE05-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2016, č. j. 1 Az 40/2016 – 27,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2016, č. j. 1 Az 40/2016 - 27, a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. června 2016, č. j. OAM-739/ZA-ZA02-LE05-2015, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 12.342 Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. et Mgr. Štěpánky Mikové, advokátky, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, podal dne 1. září 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že zemi původu opustil proto, že si tam

půjčil od skupiny lidí peníze s vysokým úrokem a nebyl schopen je splácet. V případě návratu se obává ohrožení svého života kvůli dluhům a také dalšího trestu za čin, za který již byl potrestán v České republice. Doslechl se, že ve Vietnamu za takový čin hrozí vyšší trest a možná i trest smrti, po výkonu trestu navíc není možnost začít znovu žít normální život. Jednoho z jeho známých v takové situaci úřady předvolaly (důvod žalobce nezná) a obtěžovaly. Žalobce nevěděl, že, jelikož byl odsouzen za zvlášť závažný zločin, je vyloučen z možnosti získat v České republice doplňkovou ochranu, a nechápe to, „nebyl ten hlavní“ a byl mu uložen trest odnětí svobody ve výši jen dva a půl roku. Chce zde zůstat a najít si práci, uživit se a hledat kontakty na svou rodinu. Ještě během výkonu trestu totiž zjistil, že jeho manželka žije s jiným mužem. Své děti a manželku, jež mají v České republice povolen dlouhodobý pobyt, viděl žalobce naposledy v roce 2013. Domnívá se, že mezinárodní ochrana je jediný způsob, jak si může v České republice legalizovat pobyt.

[2] Žalovaný si v rámci správního řízení vyžádal rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 23. ledna 2014, č. j. 1 T 116/2013-1002, jímž byl žalobce za spáchání pokračujícího zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ve stádiu pokusu [§ 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) ve spojení s § 21 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů] odsouzen k odnětí svobody na dva a půl roku a byl mu uložen zákaz pobytu v okrese Kolín na pět let a trest propadnutí věci.

[3] Dne 15. června 2016 žalovaný pod č. j. OAM-739/ZA-ZA02-LE05-2015 rozhodl, že se žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje a doplňkovou ochranu mu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu udělit nelze. Žalovaný nezjistil, že by žalobci ve Vietnamu hrozilo pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Obavy žalobce z opětovného potrestání za trestnou činnost spáchanou a již potrestanou v České republice označil žalovaný za nepodložené s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí, ze které vyplývá, že vietnamské právo umožňuje stíhání trestných činů spáchaných vietnamskými občany v zahraničí pouze tehdy, požádá-li stát o vydání svého občana k posouzení trestní odpovědnosti před výkonem trestu či v jeho průběhu, což není případ žalobce. Udělení azylu nemůže odůvodnit ani strach žalobce z věřitelů či jeho nesouhlas s komunistickým režimem ve Vietnamu. Žalovaný neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Udělení doplňkové ochrany vylučuje skutečnost, že žalobce byl pravomocně odsouzen a potrestán za zvlášť závažný zločin, což je trestný čin spadající pod pojem *vážný zločin* dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví citovaným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž se domáhal jeho zrušení, zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že mu měl být udělen azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť má obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině propuštěných trestanců. Jelikož je Vietnam zemí, kde je dodržování lidských práv

pokračování

problematické, není vyloučeno, že zákony, na které se žalovaný odvolával, nebudou v praxi dodržovány a stěžovatel bude potrestán opětovně. Stěžovatel má dále za to, že mu měl být udělen humanitární azyl, protože má v České republice ženu a dítě, se kterými se po propuštění z výkonu trestu znovu shledal. Jako poslední námitku potom stěžovatel uvádí, že na něj neměl být aplikován § 15a zákona o azylu. Každý zvlášť závažný zločin nelze automaticky považovat za „vážný zločin“ ve smyslu citovaného ustanovení, ale naopak je třeba vždy posoudit konkrétní skutkové okolnosti. Stěžovateli byl uložen trest na samé spodní hranici zákonné výměry a trestní soud jeho jednání vyhodnotil jako okrajové, a proto jeho čin nedosáhl intenzity „vážného zločinu“.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci městským soudem a navrhl její zamítnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Jelikož je nyní projednávána kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tím, zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, tedy zda je přijatelná [§ 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* představuje neurčitý právní pojem, který byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud shledal, že část argumentace stěžovatele se dotýká právní otázky, která nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu doposud řešena, a proto považuje kasační stížnost za přijatelnou.

[8] Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že první dvě námitky by přijatelnost kasační stížnosti založit nemohly. Stěžovatel obavy z pronásledování své osoby jakožto „propuštěného trestance“ formuluje v poměrně obecné rovině. Na přímý dotaz žalovaného, zda zná nějaké případy, kdy se tak dělo, sice vyličil příběh jednoho svého známého, který měl po návratu do Vietnamu problémy s úřady kvůli své trestní minulosti („*místní úřady ho vždy předvolaly*“, „*pořád ho otravují*“, „*dělaly by mu potíže*“), ty však intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu nedosahují. Žalovaný oproti tomu, vycházející z podkladů, se kterými se stěžovatel seznámil a nezpochybňuje je, dospěl k závěru, že stěžovatel není v situaci, kdy by jej vietnamské státní orgány mohly trestně stíhat, a městský soud tento jeho závěr potvrdil. Nejvyšší správní soud přitom již v minulosti obavy občanů Vietnamské socialistické republiky z druhého trestního stíhání po návratu do vlasti vyhodnotil jako liché (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. února 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, či ze dne 23. listopadu 2016, č. j. 6 Azs 139/2016 - 28).

[9] K tvrzení stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že na tuto formu mezinárodní ochrany není právní nárok (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004 č. j. 5 Azs

47/2003 - 48). Stěžovatel jako jediný důvod uváděl, že v České republice žije jeho manželka a dítě, což však udělení humanitárního azylu odůvodnit nemůže. V tomto směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. dubna 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60: *„Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území ČR (občanem Vietnamské socialistické republiky, který však o azyl nepožádal) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti nutno poukázat na to, jak již ostatně učinil správní orgán i soud, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, podle něhož se mohla stěžovatelka pokusit svou situaci vyřešit. Nejvyšší správní soud má za to, že ani osobní situace v zemi původu stěžovatelky není důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů, jak vyplývá ze shora uvedeného.“*

[10] Nejvyšší správní soud ovšem považuje za přijatelnou námitku týkající se výkladu pojmu *vážný zločin* užitého § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť se jedná o otázku, která nebyla v dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena. Až do 17. prosince 2015 obsahovalo citované ustanovení pojem *zvlášť závažný zločin*. Novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, byl uvedený pojem nahrazen pojmem *vážný zločin*. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k tomu uvádí, že *„změna v ustanovení § 15a odst. 1 zpřesňuje již provedenou transpozici kvalifikační směrnice. Opět se jedná o termín více korespondující s kvalifikační směrnicí. Stejně jako v § 15 se jedná o autonomní pojem azylového, resp. uprchlického práva.“* Již z toho vyplývá, že paušální závěr, že pojem *vážný zločin* ve smyslu § 15a (resp. § 15) zákona o azylu odpovídá pojmu *zvlášť závažný zločin* vymezenému ustanovením § 14 odst. 3 věta za středníkem trestního zákoníku (*zvlášť závažnými zločiny jsou ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let*), který učinil žalovaný a převzal městský soud, ač se může z jazykového hlediska zdát logický, je třeba označit za zjednodušující a nedostatečně zohledňující povahu azylového práva.

[11] Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu*. Jedná se o promítnutí úpravy směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), která od 21. prosince 2013 nahradila směrnici č. 2004/83/ES. Podle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice nemají státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nárok na doplňkovou ochranu, *existují-li vážné důvody se domnívat, že se dopustili vážného zločinu*. Ačkoli doplňková ochrana jako taková je institutem vlastním unijnímu právu, citované ustanovení svým zněním, s určitými odchylkami (časová neomezenost, absence teritoriálního omezení a charakteristiky zločinu jako *nepolitického*) odpovídá čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, který vymezuje důvody vylučující určitou osobu z postavení uprchlíka [v českém

pokračování

právu mu v zásadě odpovídá § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Toto ustanovení má základ v Úmluvě o právním postavení uprchlíků (vyhlášena pod č. 208/1993 Sb., dále jako „Ženevská úmluva“), jejíž čl. 1 odst. F písm. b) vylučuje aplikaci úmluvy na osobu, o níž jsou vážné důvody domnívat se, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík (srov. body 3, 22 a 24 odůvodnění kvalifikační směrnice). Všechna citovaná ustanovení tedy vylučují přiznání mezinárodní ochrany cizinci, u něhož je důvodné podezření, že se dopustil vážného (...) zločinu. Že jsou pojmy užívané v § 15 odst. 1 písm. b) a v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu synonyma, ostatně již ve vztahu ke znění účinnému před novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. konstatovala jak judikatura (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. srpna 2016, č. j. 49 Az 71/2015 - 26, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. srpna 2016, č. j. 3 Azs 82/2016 - 29), tak doktrína (KOSAŘ, D., MOLEK, P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 230). Výklad pojmu *vážný zločin* v § 15a zákona o azylu v souvislosti s doplňkovou ochranou tak musí být v souladu s významem, jaký je mu ve vztahu k azylu připisován v režimu Ženevské úmluvy i kvalifikační směrnice.

[12] Interpretační vodítka pro výklad Ženevské úmluvy přináší Příručka k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany vydaná Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (v českém znění dostupná na http://www.unhcr-centraleurope.org/_assets/files/content/resources/pdf_cz/unhcr_handbook_recommendations_and_guidelines/Prirucka_k_postupum.pdf, dále jen „příručka“). V bodu 155 příručky se uvádí: „Co představuje ‚vážný‘ nepolitický zločin pro účely této exkluzivní klauzule, je obtížné definovat, a to zejména z toho důvodu, že termín ‚zločin‘ má různé konotace v různých právních systémech. V některých zemích slovo ‚zločin‘ označuje pouze trestné činy vážného charakteru. V jiných zemích může znamenat cokoli od drobné krádeže až po vraždu. V tomto kontextu však ‚závažný‘ zločin musí být hrdelním zločinem nebo velmi závažným trestu podléhajícím činem. Méně závažné trestné činy podléhající mírným trestům nejsou důvodem pro vyloučení podle článku 1F (b), i když jsou technicky označovány za ‚zločiny‘ v trestním právu dotyčné země.“ Pro hodnocení charakteru spáchaného činu příručka vyžaduje vzít v úvahu všechny relevantní skutečnosti, včetně veškerých polehčujících okolností. „Je rovněž nutné vzít na zřetel veškeré přitěžující okolnosti jako např. ten fakt, že žadatel má záznam v rejstříku trestů. Skutečnost, že žadatel usvědčený z vážného nepolitického zločinu si již odpykal svůj trest, nebo mu byla udělena milost nebo se na něj vztahovala amnestie, je rovněž relevantní. V posledně uvedeném případě existuje presumpce, že exkluzivní klauzuli již nelze uplatnit, pokud se neprokáže, že navzdory omilostnění nebo amnestii stále převažuje kriminální charakter žadatele.“ (bod 157; zvýrazněnou změnu provedl Nejvyšší správní soud podle anglického znění příručky dostupného na internetové adrese [http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=4f33c8d92&skip=0&query=Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status](http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=4f33c8d92&skip=0&query=Handbook+on+Procedures+and+Criteria+for+Determining+Refugee+Status)).

[13] Výkladem pojmu *závažný nepolitický čin* užívaného v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice se zabýval Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, *Spolková republika Německo proti B a D*, v němž dospěl k závěru, že vyloučení osoby z postavení uprchlíka je podmíněno individuálním

přezkumem konkrétních skutečností (odstavec 94 odůvodnění). Generální advokát Paolo Mengozzi ve svém stanovisku k této věci ve vztahu ke znakům „závažnosti“ a „zločinu“ konstatoval, že „z přípravných prací na Úmluvě a ze systematického výkladu čl. 1F písm. b), jakož i obecněji z povahy a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že se důvod vyloučení, který je v něm stanoven, použije pouze v případě vysokého stupně závažnosti dotčeného zločinu. Toto pojetí je potvrzeno výkladem poskytnutým odděleními různých úrovní v rámci UNHCR a aplikační praxí smluvních států, a rovněž je sdílí odborná literatura. Posouzení závažnosti zločinu musí být konkrétně prováděno případ od případu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností, a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před předmětným chováním nebo po něm, a vyžaduje přijetí spíše mezinárodních, než místních standardů. Toto posouzení nevyhnutelně ponechává orgánu pověřenému jeho provedením velkou volnost rozhodování. Mezi faktory, které je třeba vzít v úvahu, UNHCR v Pokynech ze dne 4. září 2003 ... demonstrativně uvádí povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Zvláště je třeba vzít v úvahu výši stanoveného nebo skutečně uloženého trestu ve státě, v němž je žádost o přiznání postavení uprchlíka přezkoumávána, ačkoli se nejedná o prvek, který je sám o sobě rozhodující, a to vzhledem k jeho odlišnému charakteru v jednotlivých právních řádech. Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka.“ (odstavce 51 – 53 stanoviska generálního advokáta).

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci *Spolková republika Německo proti B. a D.* skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění).

[15] Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil.

[16] Jen na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že závěry vyslovené v tomto rozsudku nejsou v judikatuře správních soudů zcela nové. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne

pokračování

30. srpna 2016 č. j. 49 Az 71/2015-26 dospěl ke shodnému právnímu hodnocení věci, přičemž aplikoval znění § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu před novelizací provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. Toto ustanovení interpretoval eurokonformně a v souladu s výše citovaným rozhodnutím Soudního dvora i Ženevskou úmluvou, přičemž dospěl k závěru, že pojem *zvlášť závažný zločin* užitý v § 15a zákona o azylu nelze automaticky ztotožňovat s termínem *zvlášť závažný zločin* ve smyslu § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Tím spíše to pak platí pro současné znění zákona o azylu, které již bylo uvedeno do souladu s kvalifikační směrnicí.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud se dopustil nesprávného posouzení právní otázky stran výkladu § 15a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu*. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť nesprávný právní názor, který byl důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu, převzal tento soud z rozhodnutí žalovaného a pokud by byla věc vrácena městskému soudu, neměl by jinou možnost, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou procesní ekonomie podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[18] Žalovaný bude v dalším řízení respektovat závazný právní názor vyslovený v tomto rozsudku, což znamená zejména, že posoudí trestnou činnost stěžovatele optikou kritérií vymezených výše v bodu [14] odůvodnění, popřípadě zohlední další skutečnosti, jejichž relevance vyplýne z okolností případu.

[19] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (v tomto případě městským) soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[20] Stěžovatel byl v řízení před městským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátkou. Ze spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem učinila právní zástupkyně dva úkony právní služby – sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a účast na jednání dne 15. listopadu 2016 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že advokátka zastupující stěžovatele v řízení před krajským soudem jej zastupovala již ve správním řízení; v této věci tedy není na místě přiznávat odměnu za převzetí a přípravu právního zastoupení. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinila zástupkyně stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinila tři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za

jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Ze spisu městského soudu plyne, že zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty, proto se výsledná částka zvyšuje o 21% daň z přidané hodnoty na celkových 12 342 Kč. Tato částka představuje – vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel byl ze zákona osvobozen od soudních poplatků – celkovou výši náhrady nákladů řízení pro stěžovatele. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[21] Žalovaný ve věci neměl úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu